

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje prowizorycznie na czas jednego roku.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc prawną wszystkie inne ustawy i przepisy w przedmiocie rekwizycji i świadczeń wojennych, a to o ile chodzi o rekwizycje i świadczenia wojenne, które mają być zarządzane od chwili wejścia w życie tej ustawy.

Marszałek:

Trąpczyński

Za Prezydenta Ministrów

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

Za Ministra Spraw Wojskowych:

Majewski

265.

U S T A W A

z dnia 11 kwietnia 1919 r.

o utworzeniu Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji.

Art. 1. Przy Ministerstwie Spraw Wojskowych utworzony zostaje „Główny Urząd Zaopatrywania Armji”.

Art. 2. Główny Urząd Zaopatrywania Armji:

- 1) ześrodkowuje i pokrywa ogólne zapotrzebowanie armji, tworzy i utrzymuje w tym celu łączność z przemysłowemi siłami kraju oraz prowadzi potrzebną statystykę;
- 2) pomaga dostawcom w otrzymaniu surowców, półfabrykatów i innych artykułów, potrzebnych do wykonania zamówień; dokonyuje tego ewentualnie przy pomocy organów rządowych specjalnie do tych celów powołanych;
- 3) współdziała w uruchomieniu i rozwinięciu przemysłu krajowego dla potrzeb armji;
- 4) rozdziela zamówienia armji pomiędzy poszczególne wytwórnie krajowe;
- 5) w miarę konieczności i w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Zagranicznych rozdziela zamówienia pomiędzy fabryki zagraniczne i zawiera z niemi w imieniu rządu umowy na dostawy;
- 6) przygotowuje i zawiera umowy z poszczególnymi dostawcami, a także dokonywa z nimi rozrachunków;
- 7) finansuje i subwencjonuje przedsiębiorstwa pracujące na potrzeby armji;
- 8) uzyskuje od rządu kredyty niezbędne do wykonania zamówień;
- 9) dozoruje wykonanie zamówień;
- 10) organizuje i zakłada nowe wytwórnie wojskowe i zarządza niemi.

Art. 3. Główny Urząd Zaopatrywania Armji ma prawo w granicach obowiązujących ustaw nakładania sekwestrów, dokonywania rekwizycji materiałów i urządzeń technicznych, sekwestru wytwórni wojskowo-technicznych, nakładania na dostawców i fabrykantów oraz ich urzędników i robotników zobowiązań koniecznych dla zabezpieczenia albo obrony interesów wojskowych, oraz udzielania ulg w stosunku do powinności wojskowej.

Art. 4. Na czele Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji stoi dyrektor mianowany przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych, któremu bezpośrednio podlega.

Art. 5. Organem doradczym przy Głównym Urzędzie Zaopatrywania Armji jest Komitet pod przewodnictwem dyrektora Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji, w skład którego wchodzi przedstawiciele następujących ministerstw: 1) Ministerstwa Spraw Wojskowych, 2) Ministerstwa Przemysłu i Handlu, 3) Ministerstwa Apropowizacji, 4) Ministerstwa Rolnictwa, 5) Ministerstwa Skarbu, 6) Ministerstwa Pracy i 7) Ministerstwa Spraw Zagranicznych, oraz przedstawiciele organizacji społecznych.

Sposób funkcjonowania Komitetu określa regulamin.

Art. 6. Istniejący Urząd Zaopatrywania Techniczno-Wojskowy przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu ma być, w myśl wyżej przytoczonych zasad, wcielony do Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji przy Ministerstwie Spraw Wojskowych i odpowiednio przekształcony.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trampezyński

Prezydent Ministrów:

w z. S. Wojciechowski

Za Ministra Spraw Wojskowych:

Majewski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hącia

266.

U S T A W A

z dnia 11 kwietnia 1919 r.

o budowie linii kolejowej Łódź-Kutno-Płock.

Art. 1. Poleca się Ministrowi Kolei przystąpić do budowy linii kolei normalnej Łódź-Kutno-Płock.

Art. 2. Trasę ostateczną linii, oraz projekty: zarówno ogólny, jak i szczegółowy zatwierdzi Minister Kolei.

Art. 3. System wykonania robót, jako też system prowadzenia eksploatacji zatwierdzi Rada Ministrów na wniosek Ministra Kolei.